

Capitolul 6

Prima parte a acestui capitol ne face să presupunem că în adunarea din Corint erau multe certuri cu privire la lucrurile vremelnice; și atât această stare cât și mult mai mult comportarea lor în această stare, ne oferă o dovadă nouă despre starea lor slabă. Nu-și făceau nici un fel de probleme, să prezinte judecătorilor lumești litigiile lor și să-i lase pe aceștia să decidă. Apostolul exprimă mustrarea lui serioasă în privința aceasta, întrebând «*Îndrăznește vreunul dintre voi, având ceva împotriva altuia, să se judece înaintea celor nedrepti și nu înaintea sfinților?*» (versetul 1) Felul lor de comportare necuviincios, revendicarea dreptului înaintea acelor pe care apostolul îi caracterizează după caracterul lor general ca «*nedrepti*», apare cu privire la privilegiile binecuvântate ale sfinților într-o lumină mult mai tristă. «*Sau nu știți*», întreabă apostolul, «*că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea este judecată de voi, sunteți voi nevrednici de cele mai neînsemnate judecăți? Nu știți că noi îi vom judeca pe îngeri? Cu atât mai mult lucrurile acestei vieți.*» (versetele 2 și 3). Când va veni Domnul, ca să judece lumea și să rostească sentința Sa cu privire la îngeri, atunci Adunarea, care aici jos pe pământ a răbdat împreună cu El și a purtat ocară Lui, va fi unită acolo cu El și va participa la judecata făcută de El. «*Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună*», spune apostolul în altă parte (2 Timotei 2,12; compară cu Luca 22,28-30; Apocalipsa 2,26.27). Și Enoh, prorocind, spune: «*Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor*» (Iuda 14.15). Ce umilitor era deci aceasta pentru corinteni, având în vedere chemarea înaltă și minunată a lor, că ei nici măcar nu mai erau capabili să judece lucrurile neînsemnate ale vieții zilnice, care necesitau o așa de mică capacitate spirituală, căci chiar «*cei puțin prețuiți în adunare*», cei mai slabi din ea, ar fi trebuit să fie suficient de destoinici, ca să decidă în această privință (versetul 4). Și ce umilitoare trebuie să fi fost întrebarea apostolului adresată corintenilor care se considerau înțelepți: «*Nu este nici un înțelept între voi, nici măcar unul, care să poată decide între frații săi? Ci frate cu frate se judecă, și aceasta înaintea necredincioșilor! Deci, în adevăr, oricum este deja în voi o greșală, că aveți judecăți între voi*» (versetele 5-7). Dacă gândul la chemarea minunată a Adunării ar fi umplut inima lor, atunci ar fi suferit mai bine pagubă, decât să se supună sentinței lumii. Mult mai bine ar fi făcut să se lase călăuziți de Hristos și nicidecum să nu aibă pretenții și drepturi unul împotriva celuilalt. «*De ce nu suferiți mai bine nedreptate? De ce nu, mai degrabă, să fiți păgubiți?*» Numai o astfel de atitudine este potrivită cu Duhul lui Hristos. Acum avem de iertat, de suferit, de răbdat și este nevoie de lepădare de sine; căci Hristos este încă lepădat și încă nu domnește. Partea Adunării este acum suferința și lepădarea – *atunci* însă gloria și puterea. Ea este chemată acum să asculte și nu să domnească. De aceea este în totală contradicție cu caracterul ei să se amestece în procese. Adunarea trebuie să-L urmeze pe Domnul ei, care nu Și-a revendicat drepturile, ci a încredințat toate Tatălui Său. Ce fericire, când Adunarea vrea să poarte aici crucea lui Hristos și vrea să fie supusă în toate lucrurile, pentru ca odată, ca Ierusalimul ceresc, să fie încununată cu onoare și glorie; căci «*Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună*».

Însă cât de mult au uitat corinteni chemarea lor! Cât de mult a stat gândirea lor și felul lor de comportare în această chestiune în totală opoziție cu Duhul lui Hristos! În loc să sufere nedreptatea, despre ei a trebuit să se spună «*ci voi înșivă nedreptățiți și păgubiți, și aceasta pe frați*» (versetul 8). Acesta nu era Duhul lui Hristos; «*care, fiind insultat, nu răspundea cu*

insultă; suferind, nu amenința, ci Se încredința pe Sine Celui care judecă drept» (1 Petru 2,23). Și vai, cât de puțini sunt printre ai Săi, care în lupta împotriva nedreptății în lumea aceasta se lasă călăuziți de Duhul blândeții și răbdării lui Hristos!

Totodată apostolul amintește aici corintenilor de responsabilitatea lor, care nu este anulată prin suveranitatea divină a harului. «*Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu?*» (versetul 9). Sentința lui Dumnezeu rămâne neschimbată, și dacă credincioșii sunt indiferenți față de ea, atunci El le strigă serios: «*Nu vă amăgiți!*» (versetul 9). Oricât de liber și bogat este harul Său, cu toate acestea cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu, și nici nu va înceta responsabilitatea sfinților cu privire la viața practică. Cine face nedreptatea, în nici un caz nu va merge în cer, de aceea orice creștin trebuie să umble cu teamă sfântă înaintea lui Dumnezeu. Oricât de grave erau păcatele corintenilor, în care ei trăiau odinioară, și pe care apostolul li le amintește, totuși Pavel poate spune în același timp cu mare libertate: «*Dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți, dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru*» (versetul 11). Ei au fost aduși în această poziție prin puterea Duhului Sfânt și a Numelui lui Isus. Acum asupra lor apăsă obligația să se despartă de toți cei care făceau nedreptate și să slujească lui Dumnezeu în credincioșie și curăție.

Apostolul vorbește apoi în acest capitol de alte două rele, care amenințau să devină periculoase în adunarea din Corint. Pe de o parte era duhul *legalismului* sau al iudaismului și pe de altă parte duhul *fărădelegii* sau al lumii. Acela îi ademenea să caute mântuirea lor în forme exterioare, în sfințirea cărnii, și acesta, să fie indiferenți față de păcat și să dea frâu liber poftelor. Prin aceste două rele a căutat dușmanul în toate timpurile și în toate locurile să nimicească pe creștini. Cu privire la primul, apostolul spune deci: «*Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate folosesc; toate îmi sunt îngăduite, dar eu nu mă voi lăsa stăpânit de nimic. Mâncărurile sunt pentru pântece și pântecele pentru mâncăruri, iar Dumnezeu le va nimici și pe acesta și pe acelea. Dar trupul nu este pentru curvie, ci pentru Domnul, și Domnul, pentru trup*» (versetele 12.13). Cu privire la mâncare eu am libertatea deplină, deoarece mie îmi sunt permise toate; însă eu umblu abia atunci în libertatea *adevărată*, când nu mă las dus în robie de nici un lucru. Mâncarea și stomacul stau în legătură una cu alta și ambele vor fi nimicite împreună. Însă trupul are o destinație mai superioară. El nu este pentru curvie, ci pentru Domnul, ca să-l slujească, și Domnul este pentru trup, ca să-l salveze (versetul 13); și cu acest adevăr apostolul iese în întâmpinarea celui alt pericol. Trupul nostru, același trup, pe care noi îl purtăm acum încoace și încolo, va depune ce este muritor și va îmbrăca ce este nemuritor. «*Și Dumnezeu L-a înviat pe Domnul și ne va învia și pe noi prin puterea Sa*» (versetul 14). Sângele lui Hristos este și plata de răscumpărare a trupului nostru. Noi am fost cumpărați *cu totul* de El, și învierea trupului va fi rezultatul final al acestui fapt binecuvântat. Totodată ca urmare a acestei achiziționări prin sângele Său noi suntem deja acum, chiar și în ceea ce privește trupul, uniți în modul cel mai intim cu Hristos, căci apostolul întreabă accentuat: «*Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos? Luând deci mădularele lui Hristos, le voi face mădulare ale unei curve? Nicidecum!*» (versetul 15). Privilegiul cel mai înalt și responsabilitatea cea mai serioasă cu privire la trupul nostru se întâlnesc aici. Trupurile noastre sunt mădulare ale lui Hristos; ele sunt o parte din El; și ce îngrozitor și reprobabil este de aceea, dacă eu – nu simplu trupul meu ca atare, ci – iau mădularele lui *Hristos* și le *fac mădulare ale unei curve!* Această relație ne arată păcatul curviei în lumina ei adevărată și ne descoperă toată urâciunea ei.

Dacă ni s-a părut ciudat, că apostolul a considerat necesar să vorbească cu o adunare a lui Dumnezeu așa de detaliat și de serios despre un astfel de viciu, trebuie totuși să ne gândim, că curvia, care după datina și obiceiurile noastre actuale este desigur o chestiune condamabilă, în Corintul păgân era chiar o parte a cultului slujirii idolilor. Anularea acesteia era deci ceva cu totul nou, și de aceea trebuia mai întâi să se trezească în inimile credincioșilor sentimentul caracterului condamabil al acesteia. Și nimic nu este în stare să ne convingă de caracterul condamabil al curviei, așa cum este faptul că trupurile noastre sunt mădulare ale lui Hristos.

Un alt adevăr, care stă în legătură cu aceasta, ni-l dezvăluie versetele 16 și 17. Așa după cum prin legătura carnală două persoane devin *un singur trup*, tot așa și cel «*care se lipește de Domnul este un singur Duh cu El*». Duhul, care locuia în toată plinătatea în Hristos, este același Duh care locuiește și în noi și care ne-a unit cu El. Apostolul caracterizează curvia ca fiind singurul păcat prin care noi păcătuim împotriva trupului propriu, prin aceea că prin predarea lui unei curve, practic se rupe legătura părtășiei cu Hristos, se profanează relația lui cu El și se tăgăduiește pe deplin dreptul lui Hristos asupra trupului, câștigat prin propriul Lui sânge (versetul 18).

Duhul Sfânt însă merge un pas mai departe. «*Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, care este în voi, pe care Îl aveți de la Dumnezeu, și voi nu sunteți ai voștri?*» (versetul 19). Deci trupul nostru este un templu al Duhului Sfânt. El locuiește în el ca și în casa Sa, și de aceea orice murdărire și întinare a trupului prin păcat este o profanare a templului lui Dumnezeu, o lezare a onoarei și sfințeniei Aceluia care locuiește în el. Vedem în evanghelia după Ioan capitolul 2 cât de plin de râvnă a fost Domnul pentru curățirea Templului din Ierusalim, și noi să avem mai puțină grijă de sfințenia trupului, care prin sângele prețios al lui Hristos a fost răscumpărat și curățit și rânduit de Dumnezeu Însuși ca locuință a Sa? Templul Duhului Sfânt trebuie să rămână pe deplin curat, orice necurăție trebuie înlăturată cu severitate. Noi nici nu ne mai aparținem nouă înșine, noi nu avem nici un drept să dispunem de noi înșine; «*pentru că*», spune apostolul, «*ați fost cumpărați cu un preț*» (versetul 20). Noi suntem proprietate a lui Dumnezeu atât în ceea ce privește duhul cât și în ceea ce privește trupul. Acest adevăr trebuie să călăuzească toată comportarea noastră. Cu cât noi acum trăim mai mult pentru noi înșine, cu atât jefuim drepturile Aceluia care ne-a cumpărat cu un preț așa de mare. Noi suntem sclavi ai lui Hristos. Adevărata noastră libertate constă în aceea, că noi aparținem lui Dumnezeu, trăim numai pentru El și Îl glorificăm prin viața noastră.

Tot ce suntem și avem aparține Domnului. Ce puternice sunt motivele să dedicăm toată viața noastră pe deplin Domnului. Trupurile noastre sunt mădulare ale lui Hristos; noi suntem *un singur Duh* cu Domnul; trupul nostru este un templu al Duhului Sfânt; noi am fost cumpărați cu un preț. Da, drepturile lui Dumnezeu asupra noastră sunt sfinte și de neatins, și legătura, care ne leagă cu El, este tare și de nedesfăcut. În afara acestei relații noi suntem numai sclavi ai lui satan, suntem călăuziți de egoism și ne găsim sfârșitul – o, gând îngrozitor! – în depărtarea veșnică de singurul izvor al oricărei iubiri. Însă în Hristos Isus suntem subiectele deosebite și vasele binecuvântate ale acestei iubiri, și veșnic vom fi așa.

Capitolul 7

În afară de relatările despre starea adunării, Pavel a primit din Corint și o scrisoare, în care i se cerea părerea despre unele lucruri deosebite. Apostolul răspunde acum la întrebările adresate lui, care într-adevăr ating diverse puncte la modul general, prin puținele cuvinte din versetul 17: «*Așa cum Domnul a împărțit fiecăruia, așa cum Dumnezeu a chemat pe fiecare, așa să umble*».

În ceea ce privește căsătorirea sau ne-căsătorirea, apostolul spune în general: «*bine este pentru om să nu se atingă de femeie*» (versetul 1). Aici însă s-ar putea întreba: nu a spus Domnul la Adam: «*Nu este bine ca omul să fie singur*»? Este adevărat, Dumnezeu Însuși a instaurat căsnicia, El Însuși a creat relația dintre bărbat și femeie, și cu siguranță El nu va lăsa nepedepsit pe cel care o profanează și o desconsideră. Însă păcatul a pătruns și a stricat tot ce aparține naturii, creației. Acum Dumnezeu a introdus o altă putere – o putere care este în afara naturii și care stă deasupra ei – puterea Duhului; și cine umblă potrivit cu această putere, acela a ales partea cea mai bună; cine poate liber de cerințele naturii să se dedice în lumea aceasta lucrării Domnului, face bine dacă el folosește acest dar. Este însă un dar pe care numai puțini îl posedă; și nu rareori starea în afara acestei relații, pe care Dumnezeu a rânduit-o după natură, a avut ca urmări păcate ascunse și păcate descoperite. Din acest motiv este mai bine să fi căsătorit (versetul 2). Și de îndată ce există o relație de căsnicie, apar obligații reciproce. «*Soțul să îi dea soției ce îi datorează și, tot astfel, și soția, soțului*» (versetul 3). Niciunul nu mai poate în această relație să dispună egoist de trupul propriu. Bărbatul este proprietatea femeii și femeia este proprietatea bărbatului ei (versetul 4). Ei pot într-adevăr la înțelegere să se abțină o perioadă de timp, ca să se dedice în mod deosebit rugăciunii și părtășiei cu Dumnezeu; dar după aceea să vină din nou împreună sub recunoașterea legăturii reciproce, pentru ca să nu fie ispitiți de satan din cauza neînfrânării lor (versetul 5). Dacă nu au putere să se înfrâneze mai mult timp, atunci satan poate ușor să folosească această lipsă de înfrânare, ca să trezească în inima lor tot felul de îndoieli și să slăbească încrederea lor în Dumnezeu și dragostea Sa.

Această rânduială cu privire la comportarea în viața de căsnicie nu era o poruncă a Domnului, dată prin inspirație – prin inspirația Duhului Sfânt – ci era rodul experiențelor, pe care apostolul le-a primit într-o viață plină de credincioșie devotată prin puterea și ajutorul Duhului Sfânt. Dacă în acest capitol apostolul scoate așa de precis în evidență: «*spun eu, nu Domnul*», aceasta ne dă pe de o parte o dovadă clară despre însemnătatea redusă a lucrurilor despre care este vorba aici, părănd că Duhul Sfânt nu a considerat necesar în astfel de chestiuni de importanță redusă să dea instrucțiuni deosebite prin inspirație, deoarece experiențele personale ale apostolului, înțelepciunea și priceperea lui, pe care el le-a obținut într-adevăr prin Duhul, dar în legătură cu exercițiile propriei lui vieți, l-au făcut pe deplin capabil să dea indicații în aceste lucruri și să ofere sfaturi potrivite cu Dumnezeu. Pe de altă parte vedem în acest capitol așa de clar ce diferență face apostolul între instrucțiunile rezultate din propria experiență și acelea care au fost date prin inspirație, prin care inspirația scrierilor sale este confirmată în modul cel mai categoric. În puținele cazuri, în care aceasta nu a avut loc, se face remarcă categorică. Însă aceste inspirații ale Duhului, care locuia în el, erau totodată propriile lui gânduri și în concordanță cu propriile lui experiențe, în timp ce profeții

Vechiului Testament trebuiau să cerceteze ce ei trebuiau să spună sub inspirația Duhului (1 Petru 1,10.11).

Apostolul dorește deci cu privire la căsătorie, ca toți oamenii să fie ca el; «*dar*», adaugă el, «*fiecare are darul de har al său de la Dumnezeu: unul într-un fel și altul în alt fel*» (versetul 7); și această conștiință este capabilă să țină în stare de smerenie în această chestiune cu privire la alții.

Cu privire la cei necăsătoriți și la văduve, apostolul spune, că este bine dacă ei ar rămâne ca el (versetul 8). Dar dacă nu se pot înfrâna, dacă nu erau capabili să-și țină natura lor în frâu și să-și păstreze inima în curăție, era mai bine să se căsătorească. Neînfrânarea poftelor exercită o influență nimicitoare asupra vieții creștine, și în acest caz este totdeauna mai bine să se prefere legătura căsniciei (versetul 9). Cei căsătoriți însă să nu se despartă. Aceasta era porunca categorică a Domnului și nu era sfatul experienței creștine (versetul 10). Nici femeia să nu se despartă de bărbat, și nici acesta să n-o părăsească. Chiar dacă ei trăiesc despărțiți, totuși prin aceasta legătura căsniciei să nu fie privită ca fiind desfăcută; ori să rămână necăsătoriți, ori să se împace (versetul 11). Aceasta era valabil în mod categoric în acele relații în care amândoi soții erau întorși la Dumnezeu.

Erau însă și căsnicii în care bărbatul era întors la Dumnezeu și femeia nu era, și invers. Dacă părții neîntoarse la Dumnezeu îi plăcea să locuiască la cel întors la Dumnezeu, aceasta nu trebuia să dea naștere la despărțire (versetele 12 și 13). Legea legământului vechi explica într-adevăr, că un om se murdărea prin unirea cu o femeie păgână, și de aceea el era obligat s-o părăsească pe ea și copiii ei (vezi Ezra 10,3); dar nu așa era în timpul harului. «*Pentru că*», spune apostolul, «*soțul necredincios este sfințit prin soție și soția necredincioasă este sfințită prin fratele*» (versetul 14). Deci starea personală a celui necredincios nu murdărea această relație – mai degrabă ea era sfințită prin cel credincios – și de aceea aceasta nu avea nevoie să se despartă de celălalt. Dacă în acest caz relația nu ar fi fost curată, atunci și copiii unei astfel de căsnicii ar fi fost necurați și ar fi făcut necesară despărțirea; așa cum spune și apostolul: «*altfel, în adevăr, copiii voștri ar fi necurați, dar acum sunt sfinți*», nu potrivit cu *natura* lor, ci cu *poziția* lor. Puși deoparte de cei necurați prin relația sfințită, ei se aflau în exterior împreună cu tatăl credincios sau cu mama credincioasă pe același teren al binecuvântărilor, prin aceea că se bucurau nu numai de o disciplinare și instruire prin Duhul Sfânt din partea credincioșilor, ci și ca copii ai acelora care sunt vase deosebite ale dragostei și favorii lui Dumnezeu, care ocupă o poziție privilegiată în inima Sa. Așa după cum sfințirea bărbatului necredincios sau a soției necredincioase nu exclude întoarcerea personală la Dumnezeu, așa cum vedem foarte clar din versetul 16, tot așa aceștia nu puteau lua parte la privilegiile Adunării, decât numai prin credința personală în Isus Hristos.

Deci bărbatul credincios nu trebuia să-și alunge soția necredincioasă, și nici femeia credincioasă nu trebuia să-și părăsească soțul necredincios; dar dacă partea necredincioasă, bărbatul sau femeia, desfăcea căsnicia, atunci partea credincioasă trebuia să recunoască despărțirea aceasta. Ea era liberă și nu mai era legată să se privească ca fiind într-o relație de căsnicie (versetul 15). Însă Dumnezeu i-a chemat la pace; și această conștiință trebuia să-i păzească ca ei să nu caute să dea naștere într-un fel oarecare la o astfel de despărțire. În afară de aceasta mai exista un alt motiv, ca să se evite orice despărțire de felul acesta. «*Pentru că, ce ști tu, soție, dacă vei mântui pe soțul tău? Sau ce ști tu, soțule, dacă vei mântui pe soția ta?*» (versetul 16).

În rest fiecare trebuie să umble potrivit cu darul care i-a fost dat și după chemarea de care a avut parte de la Dumnezeu (versetul 17). Aceasta era regula generală, pe care apostolul o aplică în versetele 18-27 la diverse poziții și ocupații în lumea aceasta. Dacă cineva voia să vadă în aceasta un privilegiu deosebit, că el a fost chemat de Dumnezeu în poziția sa ca păgân și celălalt ca iudeu, apostolul spune (versetul 18), că nici acesta și nici acela nu are valoare înaintea lui Dumnezeu, ci «*șinerea poruncilor lui Dumnezeu*» (versetul 19). Tot așa de puțin contează poziția noastră exterioară sau profesia, în care am fost când am fost chemați. Noi putem rămâne în starea în care Dumnezeu ne-a găsit atunci când ne-a chemat; cu excepția cazului când noi nu putem sta înaintea lui Dumnezeu cu o conștiință bună. Nici nu este importantă ocupația noastră, ci dacă în aceasta noi umblăm cu Dumnezeu și glorificăm Numele Său. În orice stare, în orice situație și în orice relație aici jos, aceasta este singura chestiune importantă. Dacă gândim că una sau alta este prea neînsemnată și prea mică pentru noi, atunci avem păreri înalte despre noi. Sau ne preocupăm numai cu neplăcerile și disprețul unei poziții și din cauza aceasta depunem eforturi să ieșim din ele, atunci neglijăm să glorificăm Numele Său prețios în acestea. Gândim deseori că într-un alt loc sau într-o altă poziție am putea sluji mai bine lui Dumnezeu; dar Dumnezeu gândește să ne binecuvânteze *acolo* și să primească slujba noastră *acolo*, unde tocmai ne găsim. Sclavul să se mângâie că este un eliberat al Domnului; dar cu privire la problema aducerii la unison a voinței unui stăpân păgân, nespirtual, cu voia lui Dumnezeu, el trebuie să se folosească de ocazia de a deveni liber (versetul 21); dimpotrivă, cel eliberat să nu uite că el era un sclav al lui Hristos (versetul 22). El este pe deplin proprietate a Sa; pentru că «*ați fost cumpărați cu un preț*» (versetul 23); și această realitate binecuvântată trebuie nu numai să-l țină în supunere permanentă, ci și să-l păzească să se vândă vreodată ca rob vreunui om și în felul acesta să devină slujitorul unui om. În rest, în orice timp și în orice situație cuvântul apostolului este demn de luat în considerație: «*Fiecare, fraților, în ce a fost chemat, în aceea să rămână cu Dumnezeu*» (versetul 24).

Până acum apostolul a vorbit cu privire la căsnicie despre cei necăsătoriți, despre văduve și căsătoriți și acum ajunge la aceia care niciodată nu au fost într-o legătură de căsnicie. În privința aceasta nu a avut nici o poruncă specială din partea Domnului și putea numai să spună părerea lui, ca unul care a avut parte de har de la Domnul, ca să fie vrednic de crezare (versetul 25). Având în vedere greutățile prezente și cerințele unei vieți creștine aici jos, a considerat bine dacă ei rămâneau așa cum erau (versetul 26). «*Ești legat de soție? Nu căuta dezlegare. Ești dezlegat de soție? Nu căuta soție.*» (versetul 27) Era mai bine să nu se căsătorească; dar cine se căsătorea, acela nu păcătuia. «*Dar unii ca aceștia*», spune apostolul, «*vor avea necaz în carne*» (versetul 28). Aceste necazuri sunt folositoare pentru aceia care în afara căsniciei nu sunt capabili să-și țină în supunere carnea; ele sunt o contragreutate puternică pentru natura de neînvinș.

Pavel s-a gândit cu privire la corinteni numai la cruțare, și de aceea în aceste puncte a lăsat atâta libertate; dar cu privire la greutățile prezente, care vor continua până la venirea Domnului și nu vor permite ca în liniște exterioară să se trăiască pentru Domnul, el rostește cuvintele serioase și demne de luat în seamă: «*Dar spun aceasta, fraților; timpul s-a scurtat. De acum, și cei care au soții să fie ca și cum n-ar avea; și cei care plâng, ca și cum n-ar plânge; și cei care se bucură, ca și cum nu s-ar bucura; și cei care cumpără, ca și cum n-ar stăpâni; și cei care se folosesc de lume, ca și cum nu s-ar folosi deplin de ea; deoarece chipul lumii acesteia trece*» (versetele 29-31). În realitate, o atenționare serioasă și demnă de luat în

considerare pentru toate timpurile și pentru toți creștinii, care în lumea aceasta stau în aceste relații! Aici jos să te gândești la tine însuși și să fi îngrijorat de tine însuși, nu aduce nici un folos, ci mai degrabă pagubă. Conștiința trecerii rapide a timpului de pelerin și vremelnicia tuturor lucrurilor pământești și a relațiilor pământești trebuie să ne păzească permanent să nu ne lăsăm copleșiți și reținuți de cele care se văd, și de aceea este necesar ca în toate lucrurile să ținem natura noastră în subordonare și să ne lepădăm de noi înșine. Lucrarea Domnului este mult prea importantă ca să ne lăsăm reținuți de la ea prin egoism și lucrurile vieții acesteia.

Apostolul dorea ca corinteni să-și termine alergarea de pelerini fără griji și să slujească Domnului lor cu inima neîmpărțită (versetul 32). Dar numai cel necăsătorit se poate bucura de acest privilegiu, când dragostea și grija neîmpărțită pentru lucrurile Domnului îl face să aleagă o astfel de poziție. El trăiește potrivit Duhului și nu potrivit naturii, chiar și în acele lucruri pe care Dumnezeu, ținând seama de natură, le-a rânduit să fie bune; în timp ce cel căsătorit trebuie să se îngrijească de lucrurile vieții acesteia, prin aceea că relația de căsnicie îi impune obligații permanente față de soția și copiii lui (versetele 33.34). Însă acum, deoarece prin legătura căsniciei cerințele naturii sale au fost aduse la tăcere, el poate înainta cu inima liniștită și poate glorifica pe Dumnezeu printr-o umblare sfântă și plăcută Lui.

Însă apostolul nu a acordat stării de necăsătorit un privilegiu așa de hotărât, pentru ca prin aceasta inimile corintenilor să se neliniștească, ci spre folosul lor. Era realmente o chestiune de laudă, ca din pricina Domnului să renunți la viața de căsnicie, deoarece numai atunci ei erau în stare să poată să-I dedice neîmpărțit toată lucrarea lor și toată viața lor (versetul 35). *«Dar dacă cineva gândește că se poartă nepotrivit față de fecioria lui, dacă trece de floarea vârstei, și așa trebuie să fie, să facă ce vrea, nu păcătuiește: să se căsătorească. Dar cine stă tare în inima lui, neavând nevoie, ci are stăpânire peste voința sa și a hotărât aceasta în inima lui, să-și păstreze fecioria, bine face. Astfel, cel care se căsătorește bine face, și cel care nu se căsătorește mai bine face»* (versetele 36-38). Aici nu este vorba, așa cum este în unele traduceri, de fiica unui creștin, ci de poziția personală a unei persoane necăsătorite, fie ea tânăr sau fecioară. Dacă cineva consideră că este potrivit să se căsătorească, el sau ea are libertatea s-o facă – nu păcătuiește; dacă are putere asupra sa însuși, este capabil să-și țină natura în supunere și fără necaz și neliniște să rămână necăsătorit, și s-a hotărât în inima sa în această privință, atunci este mai bine așa.

Aceeași libertate o are și o femeie al cărei soț a murit. *«Este liberă să se căsătorească cu cine vrea, numai în Domnul»* (versetul 39), aceasta înseamnă în părtășie cu El. *«Dar, după părerea mea, este mai fericită dacă rămâne așa; și gândesc că și eu am Duhul lui Dumnezeu»* (versetul 40). Într-adevăr, aceste sfaturi nu sunt direct prin inspirația Duhului lui Dumnezeu, dar sunt sfaturile unui om, care, călăuzit prin acest Duh, era umplut cu înțelepciune și pricepere și era acela care, ca nimeni altul, putea spune: *«și eu am Duhul lui Dumnezeu»*. Și realmente este foarte demnă de luat în considerare sfințenia care se vede în toate aceste rânduieli în lucrurile care ating așa de mult dorințele cărnii; rânduieli care în toate privințele ne dau o călăuzire sigură în împrejurările actuale și față de păcat și care totodată reprezintă o mărturie minunată și desăvârșită despre dragostea și bunăvoința lui Dumnezeu față de poporul Său în timpul pelerinajului lui aici jos pe pământ.

Capitolul 8

Apostolul răspunde în acest capitol la o întrebare referitoare la idoli și la jertfele aduse lor (versetul 1), cu această ocazie stabilind principiul general; conștiința slabă nu trebuie rănită. Mai întâi se folosește de această ocazie, ca să spună ceva despre lipsa de valoare a simplei cunoașteri (versetul 2). Ea îngâmfă pe cel care o are și nu aduce nici un folos celuilalt; în timp ce dragostea zidește și deci îl încurajează pe aproapele. Dacă eu am plăcere de cunoștința mea, în felul acesta dovedesc în primul rând că această cunoaștere este exterioară și superficială (versetul 2), că n-am primit-o potrivit cu conținutul ei adevărat și esențial, și apoi, că eu am plăcere de ceea ce găsesc în *mine*, ceea ce privesc ca parte a *mea*, de cunoștința *mea*, și mă consider mare în ochii mei; dimpotrivă, adevărata cunoaștere creștină găsește ceva în Dumnezeu; și cu cât Dumnezeu Însuși este cunoscut mai mult, cu atât mai mult El devine mai mare pentru suflet și tot ce este în noi devine mai neînsemnat. Dumnezeu este dragoste; și numai cine iubește pe Dumnezeu, Îl cunoaște și este cunoscut de El, și nu cei care știu (versetul 3). Aceia, care au cunoștință fără dragoste, se gândesc numai la ei înșiși, și judecă pe ceilalți, a căror cunoaștere sau știință este mai redusă; dragostea însă se leapădă de sine însuși și zidește pe alții; și numai această dragoste este capabilă să acționeze într-un mod binecuvântat.

Întrebarea pusă cu privire la mâncarea din jertfele aduse idolilor a dovedit clar, că nu toți au fost aduși prin înțelegere spirituală în adevărata lumină cu privire la aceste lucruri. Apostolul se ocupă acum mai îndeaproape cu această temă, spunând: «*Pentru că, și dacă sunt așa-numiți „dumnezei”, fie în cer, fie pe pământ (ca și cum ar fi mulți „dumnezei” și mulți „domni”), totuși pentru noi este un singur Dumnezeu: Tatăl, din care sunt toate, și noi pentru El, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate, și noi prin El*» (versetele 5.6). Păgânii aveau mulți dumnezei și mulți domni sau autorități. Apostolul însuși confirmă, că există astfel de autorități supreme și căpetenii, ființe, care sunt în legătură cu oamenii și stau deasupra lor într-o anumită relație. (compară cu Efeseni 6,12) El spune în capitolul 10,20 «*Ceea ce jertfesc națiunile, jertfesc demonilor*». Pentru noi însă este numai *un singur* Dumnezeu, Tatăl, care este izvorul tuturor lucrurilor, și noi Îi aparținem, și Isus Hristos, Domnul, care este puterea și mijlocul prin care sunt toate lucrurile, și noi prin El. El este Domnul nostru, și prin El noi suntem eliberați de orice altă putere.

Însă această cunoaștere nu era în toți (versetul 7), nu fiecare era eliberat de influența dumnezeilor falși. Chiar dacă probabil împotriva voinței Sale, ei erau totuși ceva pentru El. O conștiință slabă era tulburată prin mâncare, prin aceea că ceea ce era jertfit idolilor nu mânca ca pe o mâncare dată de Dumnezeu. Gândul la existența unui astfel de idol și-a găsit în timpul mâncării jertfelor aduse idolilor iarăși loc în inima neîntărită, și din cauza aceasta conștiința lui a fost întinată (versetul 7). Înaintea lui Dumnezeu a mânca sau a nu mânca nu are absolut nici o valoare. «*Dar nu mâncarea ne apropie de Dumnezeu; nici dacă nu mâncăm, nu avem lipsă, nici dacă mâncăm, nu câștigăm ceva*» (versetul 8). Însă libertatea de a mânca era importantă, de îndată ce era vorba de conștiința slabă a fratelui, prin aceasta punându-i-se o piatră de poticnire pe cale, și de aceea apostolul atenționează: «*Luați seama însă ca nu cumva această libertate a voastră să fie un prilej de poticnire pentru cei slabi*» (versetul 9). Dacă acela, a cărui conștiință era suficient de tare, ca să mănânce în templul idolilor, prin libertatea sa încuraja pe cel care nu avea lumină suficientă să facă același lucru, prin aceasta conștiința

lui devenea infidelă și pătată. El nu o făcea din credință; și tot ce nu vine din credință este păcat. În felul acesta acela nimicea, în măsura în care depindea de el, prin cunoașterea sa pe un frate, prin aceea că îi păta conștiința și prin necredincioșie îl îndepărta de Dumnezeu. Chiar dacă Dumnezeu intervenea prin har, ca să-l elibereze de efectul acestei necredincioșii, aceasta nu micșora cu nimic păcatul aceluia care a indus în eroare pe cel slab, ca să acționeze împotriva conștiinței lui, prin care acesta a avut de suferit în ceea ce privește responsabilitatea lui. Printr-o *mâncare* eu nimicesc pe acela pe care El l-a salvat prin *moartea* Sa. Pentru un *frate* eu nu pot renunța nici măcar la libertatea mea cu privire la o mâncare, în timp ce Hristos Și-a dat viața Sa pentru el, când acesta era încă *un păcătos* (versetul 11). Totodată eu păcătuiesc și împotriva lui Hristos Însuși, prin aceea că eu nimicesc pe acela pe care El l-a salvat prin dăruirea propriei vieți și pe care Și l-a câștigat prin propriul sânge; eu nimicesc proprietatea Sa (versetul 12). De aceea, acela care are dragostea lui Hristos în inimă, cu siguranță niciodată nu va mânca carne și nu va face ceva, care ar fi o poticnire pentru fratele său și ar putea să-l facă să se poticnească (versetul 13). Apostolul era pe deplin gata să ia asupra sa o astfel de renunțare. Cât de mult a iubit el turma Domnului!

Capitolul 9

În acest capitol apostolul întâmpină acuizarea venită din partea învățătorilor falși, care îl învinovăteau în activitatea lui de intenții de sete de câștig, că el de aceea căuta să facă pe creștini supuși, ca să se îmbogățească cu bunuri pământești. Pavel răspunde în liniște și cu demnitate la aceste acuzații. El dovedește din comportarea lui față de corinteni, că în lucrarea încredințată lui el nu s-a folosit nici măcar de drepturile sale și de libertatea sa. El explică public, că el era un apostol, un martor ocular al gloriei lui Hristos, care i s-a arătat pe drumul spre Damasc (versetul 1). Dacă pentru alții nu era un apostol, cel puțin pentru corinteni era un apostol, deoarece el era unealta spre mântuirea lor. Credința lor, poziția lor în Domnul erau dovada și pecetea apostoliei lui (versetul 2); și încrederea lui față de ei era așa de mare, că în responsabilitatea lui față de aceia care îl cercetau s-a referit cu toată libertatea la ei (versetul 3).

În continuare apostolul arată dreptul aceluia care vestește Evanghelia, ca să se și hrănească din Evanghelie. Spre umilirea adversarilor lui el întreabă dacă el nu are un drept, ca și ceilalți, să mănânce și să bea, sau ca ceilalți apostoli și frați ai Domnului și Chifa, să aibă în călătorie o soră ca soție, sau dacă numai Barnaba și el erau obligați să se hrănească prin lucrarea mâinilor lor și nu din Evanghelie (versetele 4-6). În relațiile vieții zilnice se proceda în felul acesta: cine mergea la război își primea plata din mâna aceluia căruia îi slujea, și păstorul se hrănea din laptele turmei, pe care el o pășuna (versetul 7). Celui care lucrează i se cuvine și plata pentru lucrul lui. Acest drept este stabilit chiar prin lege; căci dacă stă scris: «*Să nu legi gura bouului când treieră*» (Deuteronom 25,4), prin aceasta Dumnezeu nu vrea să arate grija Sa pentru boi și să stabilească drepturile lor, ci mult mai mult dreptul *nostru*; și de asemenea stă scris: «*plugarul trebuie să are cu speranță; și cel care treieră, în speranța că va avea parte de ceea ce treieră*» (versetele 9.10). El așteaptă să se hrănească din munca sa; și aceeași așteptare are dreptul s-o aibă și acela care vestește Evanghelia. El seamănă ce este spiritual și

are voie să spere cel puțin să recolteze pentru aceasta ce este pentru trup, pentru cele cerești, cele pământești (versetul 11). Dacă și alții pentru osteneala lor puțină au avut parte de acest drept de la corinteni, cu cât mai mult Pavel și Barnaba, care au lucrat cu *așa de multă* osteneală printre păgâni; și cu toate acestea tocmai ei nu s-au folosit de acest drept al lor la ei, pentru ca nu cumva în vreun fel să fie pus un obstacol în calea pătrunderii Evangheliei sau să ofere ocazie dușmanului pentru a-i suspecta (versetul 12). Dumnezeu Însuși, care deja în vechiul legământ a rânduit ca aceia care slujesc altarului să aibă parte din lucrurile aduse pe altar, tot așa a rânduit pentru cei care vestesc Evanghelia să se hrănească din Evanghelie (versetele 13.14); dar, așa cum am remarcat deja, apostolul nu s-a folosit sub nici o formă de acest drept al său la corinteni; și acum el nu a vorbit despre aceasta ca să-și revendice acest drept, căci el voia mai bine să moară, decât să i se nimicească lauda, că a vestit Evanghelia gratis (versetul 15). Să vestească Evanghelia nu era o laudă pentru el. El era obligat la aceasta prin chemarea Domnului, și vai de el, dacă nu ar fi făcut-o! (versetul 16) «*Pentru că, dacă fac aceasta de bună voie*», spune el, «*am o plată; iar dacă nu de bună voie, îmi este încredințată o administrare*» (versetul 17). Lauda lui era să vestească Evanghelia fără plată, ca să ia tuturor prilejul de suspectare împotriva lui și orice motiv de înălțare al acelor care căutau acest prilej (2 Corinteni 11,12). Dar care era plata vestirii de bună voie și fără plată a Evangheliei, făcută de el? (versetul 18). Răspunsul îl găsim în versetul 23: «*Și fac toate pentru Evanghelie, ca să mă fac împreună-părtaș cu ea*». Liber față de oameni, el s-a făcut de bună voie robul tuturor, pentru ca în felul acesta să câștige cât se poate de mult (versetul 19). Desigur, aceasta se referă la slujba sa. El nu se adaptează la lume, ca să scape de necazul crucii. El a mers simplu înainte în predicarea lui Hristos Cel răstignit (capitolul 2.2); dar în vestirea lui el s-a orientat după capacitatea religioasă și felul de gândire al unuia și altuia, după obiceiurile religioase atât ale iudeilor cât și ale păgânilor, fără însă să-și însușească acestea de la ei. Și toate acestea le-a făcut numai pentru a crea drum adevărului în inimă. Era puterea dragostei celei mai gingașe, care se leapădă de sine în toate, ca să fie sclavul tuturor și nu cu egoismul, care sub masca de a câștiga pe alții, se tratează pe sine cu multă indulgență. Pentru iudei a fost un iudeu, aceloră, care erau sub Lege, ca unul care el însuși este sub Lege, cu toate că el însuși nu era sub Lege, aceloră care erau fără Lege, ca unul care nu are Lege, cu toate că el nu era fără Lege înaintea lui Dumnezeu, ci era supus lui Hristos, conform Legii (versetele 20.21). El nu a acționat după cum credea el de cuviință sau în propria putere, ci în toate se supunea voii lui Hristos. A fost slab cu cei slabi (versetul 20), prin aceea că a ținut seama de conștiința lor nedezlegată și slabă, a tăgăduit propria libertate și mai bine dorea ca niciodată să nu mănânce carne, decât să fie o poticnire pentru vreun frate. El a devenit totul tuturor, ca în orice chip să mântuiască pe unii din ei; și el a făcut aceasta numai din pricina Evangheliei, pentru ca să fie părtaș al acesteia. Prin aceste cuvinte el prezintă Evanghelia ca pe o persoană, care face lucrarea dragostei lui Dumnezeu în lume (versetul 23).

Și acum apostolul încurajează pe corinteni, folosind tabloul unei competiții pământești, la râvnă și perseverență, pentru ca ei să poată obține premiul care stătea înaintea lor (versetul 24). Acesta consta nu ca la aceia, într-o cunună care se vestejește, ci într-o cunună care nu se vestejește; și dacă pentru obținerea unei cununi pământești era necesar să renunți la toate lucrurile, tot așa obținerea cununii cerești necesita desigur o renunțare mult mai mare și o renunțare la sine în toate (versetul 25). Apostolul se prezintă pe sine însuși ca model în această luptă. El, cel care putea spune filipenilor: «*dar una fac: uitându-le pe cele din urmă și întinzându-mă spre cele dinainte, alerg drept spre țintă, pentru premiul chemării sus a lui*

Dumnezeu, în Hristos Isus» (Filipeni 3,13.14), putea și acum să spună corintenilor: «Eu deci alerg în felul acesta, nu ca în nesiguranță; lupt în felul acesta, nu ca lovind în aer. Ci îmi disciplinez trupul și-l țin în supunere, ca nu cumva, după ce am predicat altora, eu însumi să fiu dezaprobat» (versetele 26.27). Pavel nu alerga cu pași nesiguri, ca unul care nu cunoaște adevărata țintă sau nu o vede înaintea lui, sau ca unul care nu urmărește cu seriozitate și râvnă o chestiune cunoscută și deosebit de valoroasă pentru el. Cu siguranță, el cunoștea ținta minunată; el știa ce urmărea, și el urmărea cu toată energia, cu toată lepădarea și jertfirea de sine, așa cum cerea obținerea acestui premiu prețios și așa cum era demn de natura acestuia. El nu mergea egoist sau fără grabă pe drumul său; el nu lupta ca unul care lovește cu pumnul în aer, care luptă o luptă fără scop, ci ca unul care cunoștea bine greutățile și pe dușmanii puternici, care îi stăteau în cale. Echipat cu armura lui Dumnezeu el stătea în mijlocul lumii, în care locuiește păcatul și satan își are domnia, și lupta lupta cea bună a credinței. Propriul său trup îl ținea în robie; îl trata ca pe un sclav, pentru ca nu cumva prin el să fie împiedicat în alergarea sa. Privirea lui nu era îndreptată spre lucrurile care se văd, inima lui nu s-a lăsat înșelată prin lucrurile vanitoase și trecătoare ale lumii acesteia; ci neclintit privea la «premiul chemării sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus»; și ce predica altora, practica el însuși, și anume cu o energie și o lepădare de sine care putea să fie un model pentru alții. Desigur ar fi putut fi și alt fel, că, în timp ce predica altora, să se piardă nu numai rodul muncii lui, ci și el însuși să se piardă. Dar Pavel era nu numai un bun lucrător, ci și un bun creștin, da, tocmai de aceea era un lucrător bun, pentru că el era mai întâi un creștin bun. Și alergând și luptând în felul acesta aștepta cu răbdare și perseverență momentul fericit, când din mâna Domnului său preaiubit va primi cununa care nu se vestejește.